

ГОТҮЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва

“HUTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children

Видає Головна Пластова Булава

Відповідальний редактор:
пл. сен. Леся Храплива

Адреса Редакції:
LESIA CHRAPLYWA
168 East 7th St., Apt. 3A
New York 9, New York

Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:

“P L A S T” Inc.
New York 3, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи Роми Баб'юк

З М І С Т :

Сірий Орел Орест: Обережно з вогнем!	2
Світляна Луцька: „Готуйсь” проводить розпиту- вання	5
Що пише Мишка-Гризикнижка	8
Сірий Орел Тарас: „Підставовий м'яч” у „Зелено- му Ярі”	12
Ягідки „Готуйся”	20

Річна передплата в ЗДА — \$ 2.50, в Канаді — \$ 2.75. Новачки та новачки складають її на руки виховників, самітники та не новачки пересилають просто до Адміністрації. Ціна одного числа 25 центів в ЗДА, 30 центів в Канаді.

КАРТА УКРАЇНИ

(на останній сторінці обкладинки)

Певно вже не раз будували Ви в таборі під щоглою з прапором — карту України. Це дуже гарно, коли в таборі є така карта; кожний, хто приїде у відвідини, любить нею, а Вам здається, ніби Ви справді проводите цей табір на нашій землі — в Україні. А щоб Ви знали краще, як таку карту робити, щоб була якнайподібніша до правдивої, братчик Сірий Орел Денис намалював нам її з найважливішими ріками та містами. Треба її тільки побільшити (в цьому допоможуть Братчик чи Сестричка!), назначити границі на землі і можете її прикрашувати, як захочете.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (87)

Червень

1963

Мал. І. Савойка

Слава, вдяка, Добрий Боже,
Що вже червень нам настав,
Що сміється сонце гоже,
І квітки моргають з трав.

Що скінчився рік у школі,
Кожний вивчився, підріс,
Що нас чеде широке поле,
Зимна річка, тихий ліс!

Що така ясна погода,
Кличе пташечка весь час,
Що у таборі пригоди
І казки чекають нас.

Що змагання ждуть великі,
Дивний вогник загорів...
Дякуєм Тобі, Владико,
Добрий Боже новаків!

ОБЕРЕЖНО З ВОГНЕМ!

Серед лісу в горах була галявина. На краю тієї галявини, там, де вона переходила в простору леваду під лісом, стояла стара колиба. Колись в ній складали сіно, але вже від довшого часу ніхто її не вживав. Зі старости вона похилилася й з одного боку частинно запала в землю. Через її діраві стіни свистів гірський вітер.

Під стріхою колиби поселилися Горобець і Горобчиха. Спершу наносили вони галузок і повтикали їх міцно між бальками. На цій підставі збудували вони з соломинок гарне кругле гніздечко. В середині вистелили його мохом, щоб було м'ягеньке. Там вони й мешкали.

Коли настала весна й сонце огріло землю, а серед лісу зацвіли пестрі квітки, то в гніздечку появилися два маленькі крапковані яєчка. Ніжно піклувалася ними Горобчиха. Огрівала їх своїм тілом. Через кілька тижнів у яєчках почувся тихенький стукіт. Тріснуло одно, а потім друге й вийшла з них пара маленьких горобенят. Сестричка мала зелені очка, тому й назвали її: Зеленушка. Її братчик знову ж був товстенький, кругленький і його назвали: Пузанчик.

Спочатку Зеленушка й Пузанчик були дуже маленькі й сла-

Малюнки Віри Любинської

бенькі. Вони були зовсім голі, без пір'я. Тому батьки не залишали їх самих. Коли самець Горобець літав за комашками на поживу, то Горобчиха в той час гріла діточок під своїми крилами.

Згодом пташенята обросли пухом і стали підростати. Тато й мама тепер залишали їх у двійку в гнізді, а самі весь час літали за комашками, щоб поживити своїх малят. А горобенята росли скоро. Та майже відразу можна було пізнати велику різницю між ними. Зеленушка бу-

ла рухлива, цікава пташка. Вона залюбки виглядала з гніздечка й цікавилася всім, що діяло на галявині в лісі. Пузанчик був натомість зовсім інакший. Він цікавився лиш їжею. Їв і їв так багато, що бідні батьки ледве встигали приносити їжу до гнізда. Коли ж наївся, тоді замикав очка й лягав спати. Нічим іншим не цікавився. Скоро став такий грубенький і товстенький, що подобав на шматочок сала.

Прийшло літо, пташенята обросли пір'ям і треба було вчитися літати. Зеленушці це прийшло легко, бо вона була рухлива, здібна пташка. Пузанчик же був такий грубий і важкий, що крильця не могли його піднести високо вгору й швидко томилися. Згодом він підучився настільки, що міг стрибнути з гнізда на землю й з трудом злетіти назад до гнізда. Але ганятися за бистрими комашками в нього не було сили ані охоти, бо був він лінивий. Тому батьки, а тепер навіть уже й сестричка Зеленушка мусіли даліше приносити йому їжу до гнізда.

Одного дня серед літа, ген, за левадою, зчинився гамір. То приїхали з міста новаки. У будинках по тому боці левади стали вони таборувати. Вже таки першого дня табору відвідали вони лісову галявину. Сподобалася їм галявина. Вечором на самій середині галявини розклало новацтво вогник.

— Що це таке? Що це таке? — дивувалися Зеленушка та Пузанчик. Вони ніколи ще не бачили вогню.

— Це вогонь — пояснив Таतो Горобець. — З вогнем треба обходитися дуже обережно. З вогню бувають пожежі, які нищать хати, ліси й нерозумних пташенят. Тому дітям ніколи не можна гратися вогнем!

— Той вогонь такий гарний! — скрикнув Пузанчик. Я так хотів би побавитися в ньому!

— Не смій! — остерігала мати. — Спікся б на вуглик! Ось посидь спокійно в гніздечку, а ми скоро вернемося! — З тим обоє панство Горобці й Зеленушка рушили за комашками, бо ж

усі знають, що комашок найкраще ловити саме, коли смеркає.

Та Пузанчик швидко забув пересторогу батьків. Вогник так йому сподобався, що він рішив, як тільки новачки відійдуть, злетіти до нього й побавитися в його полум'ї. Та не довелося йому цього зробити. Коли вогник скінчився, то новачки загасили його, облили водою й засипали піском так, що навіть не залишилась ні одна жевріюча іскорка.

Наступного дня Пузанчик не міг діждатися вечора. А коли смерком новачки запалили вогник, то в маленькій голівці нечемного горобчика постав лукавий плян. Він рішив позичити

собі трохи вогника й зробити собі забаву в гнізді. Зачекав, аж уся рідня вибралася за комашками й сміло стрибнув на землю. Незамічений новачками дістався аж до вогника. А там схопив малу галузку, що жевріла на кінці й злетів з нею назад до гнізда.

І тоді сталося лихо! Від жевріючої галузки миттю загорілося сухе гніздечко, а за ним і ціла колиба. Полум'я огорнуло Пузанчика з усіх боків. Решткою сил виплигнув він з гнізда й скочив якомога далі на землю.

Новачки зразу запримітили вогонь. Добули відрами воду, принесли гасниці й погасили пожежу. Але колиба була зруйнована, а разом з нею й гороб'яче гніздо.

Ледве живого попеченого Пузанчика найшли новачки коло згарищ колиби. Взяли його до шпиталика й сердечно піклувалися ним. Довго нездужав Пузанчик. Пальчики на лівій ніжці перегоріли йому зовсім. Не міг скакати й кривав. Та під кінець табору видужав настільки, що новачки випустили його на волю. Від того часу Пузанчик усе слухав батьків і всіх старших та шанував їх поради. Всім іншим пташкам у лісі він показував свою криву ніжку й навчав їх, що треба поводитися **обережно з вогнем!**

Митрополит Йосиф Сліпий, що повернувся недавно з московської неволі, перебуває тепер у Римі, в Столиці Святішого Отця. На світлині українські діти з Риму, що відвідують нашого Владика. Правда, що й Ви хотіли б бути поміж ними!

Малюнки Віри Любинської

„ГОТУЙСЬ” ПРОВІДИТЬ РОЗПИТУВАННЯ

Заходяче сонце кинуло крізь відкрите вікно жмут проміння. В кімнаті був півсумерк, тільки блиск червоної лампадки розгойдував по стінах таємничі тіні. „Готуйсь” підійшов ближче до лампадки, що горіла перед іконою Божої Матері. Вона дивилась ласкаво з образу з-під вишиваного рушника. Та враз крізь вікно вдерся подув весняного вітру, пролетів кімнатою та заворушив крайчик рушника. Здавалося, що по кімнаті рознісся запах смерекових лісів, і залунав дивний голос. „Готуйсь” насторожився, але зараз пізнав,

що це говорив вишиваний рушничок.

Рушничок: — Друже, чи знаєш ти, як довго я мандрував, аж знайшовся тут, у хаті твоїх знайомих?

„Готуйсь”: — Розкажи мені про це, будь ласка!

Рушничок подумав хвилину та став розказувати:

— Я вперше побачив світ у гуцульській гражді, тобто хаті, що стояла недалеко Космача, серед пахучих шпилькових лісів. Та я ще був тільки куском білого льняного полотна. Мати витягла мене із дна скрині, подала

малій, кароокій Ксені та промовила:

— Треба нам якось віддячитися Тітці, яка живе в Америці та ніколи не забуває про нас. Тітка так часто посилає нам різні дарунки, що годилося б і нам приготувати їй якусь несподіванку.

Ксеня заплескала в долоні на радощах: — Я знаю, — сказала вона, — я вишию Тітці рушничок!

З того часу Ксеня всюди носила мене у своїй торбинці-дзьобенці. Куди вона, туди і я. Чи то вівці пасла, чи на перерві в школі, зараз витягала мене та вишивала. А як гарно та зручно вона вишивала! На моїх берегах вже скоро появилися рівенькі хрестики, що сплїталися у дивні взори. Вишивала вона самими веселими барвами: жовтою, жовто-гарячою, помідоровою, вишневою. Мене вишивали хрестиками, але на Гуцульщині вишивають теж багато „низом“: переволікають нитки через полотно, але при цьому держать його наверх тим боком, що опісля буде насподі.

Коли я був готовий, Ксеня добре пообвивала та пообезпечувала мене, заадресувала та вислала Тітці в Америку. Щоб ти бачив, як зраділа Ксенина Тітка, коли побачила мене! — „Правдивий рушник з України“! — скрикнула вона, коли мене розгорнула, а в очах у неї стали сльози. Мене оглядали з пошаною всі домашні та багато гостей, і всі рішили повісити мене на найбільше почетному місці — тут, над іконою Божої Матері.

— Я знаю, що на Гуцульщині вишивають і „низом і хрестиками“, — сказав „Готуйсь“. На Полтавщині вишивають „гладдю або настилуванням“, а на Поліссі перетиканням. Кожна частина України, а то й кожна округа чи навіть село мають

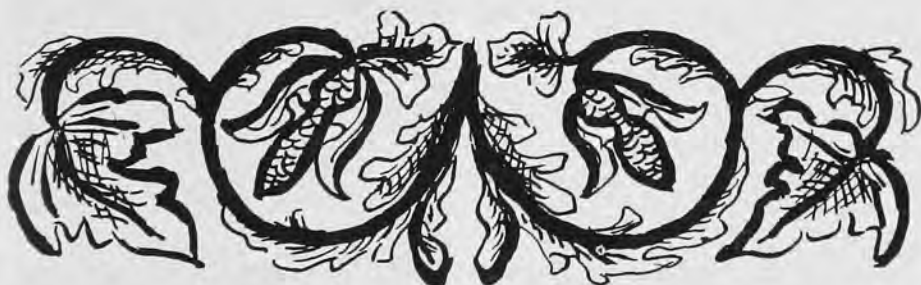
свої окремі взори та краски до них.

— А нас, рушничків, прикрашують особливо гарно й багато, — додав рушничок, — бо ми служимо на різних, дуже поважних обрядах: на весіллі, на похоронах, на привітанні знатних гостей. Нами прикрашують навіть святі ікони, — як бачиш. Тобі певно знана пісня, що її сьогодні співають по всій Україні про те, як мати виряжала сина в далеку дорогу й дала йому рушничок „на щастя, на долю”. Інакших пісень там москалі не дозволили б співати. Тому співають українці хоч цю скромну, простеньку пісеньку, щоб нею розказати, як люблять вони своє рідне мистецтво, свої давні звичаї, своїх матерей, і Найбільшу Матір-Україну . .

Рушник заговк. В кімнаті вже зовсім стемніло, тільки блимала лампадка. А „Готуйсеві” здавалося, що чує десь здалека пісню про „Рушничок”.

Сестр. Світляна Луцька

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА?

Дороге Новацтво!

Дозвольте представитися Вам: — я Мишка-Гризокнижка. Ви певно читали у книжечці Ярослава Вільшенка, що народилася я у Львові. Там теж можете дізнатися, як то я мандрувала по цьому княжому місті. Отже я — ця сама мишка, тільки досі вже вспіла постарітися та набратися розуму. Бо свої молоді роки прожила я в каменниці товариства „Просвіта”. А там була велика бібліотека: куди не глянеш, все книжки та книжки. Там я навчилася їх гризти так, що тепер вже навіть за самим запахом зумію Вам сказати, котра книжка буде смачненька, немов тістечко начинене чоколядою, а котра недобра, як той клейк, що його мусите їсти, коли болить у Вас животик.

Та тепер я живу в Нью Йорку. І тут побачила я кілька днів тому на виставі одної книгарні — нову книжечку. Побігла у другу книгарню — і там ця книжечка на вікні. Заглянула в третю — і там вона красується на полиці. Вірте, чи не вірте, але вчора їх там ще не було!

Отже діждала я вчора у цій третій книгарні та далася замкнути в крамниці наніч. А тоді — шкряб, шкряб! — просто на полицю до тієї книжки.

Оглянула, обнюхала обкладинку з золоченими написами,

а тоді взялася гризти сторінку за сторінкою. Думала — з'їм одну-дві, а вона така смачна, що до кінця її перегризла і не могла перестати. Найрадше кинулася я на цю сторінку, де була світлина kota. Бо скільки то мишкам вкоротили життя погані котюги? А тут один попався мені в зуби! Та кіт там був лиш один, а то решта: черепашки, пташки, квіти, песики: багато, багато різних песиків. Всі ці світлини знимав малий Ромцьо та повліплював до денника. Бо книжечка зветься „Денник Ромця”. Написала її Ромцева мати, пані Івана Савицька, що її неодну книжечку Ви вже певно читали. А передмову до неї написав Дідусь Кость, що помагає „Готуйсєві”.

Так погризла я книжечку до кінця, і тепер вже знаю, як Ром-

цьо купував собі найкращого в світі песика; знаю за що цей песик дістав першу нагороду, де знайшовся товариш Ромця, який загубився був у цирку, та чому Ромця рятував літак. Все це я знаю, але Вам не скажу. Бо я погризла лиш один примірник цієї

книжечки, а їх ще багато-багато осталося на полицях у всіх книгарнях. Ви їх можете собі без труда купити та самі собі прочитати. А тоді й Ви будете все це знати!

Ваша Мишка

Дороге моє Новацтво!

Обіцяв я Вам був у квітні, що тепер розкажу Вам дещо більше про те, як виглядає Джемборі та що там робитимуть наші пластуни. Тож тепер хочу Вам це розказати.

Ви вже знаєте, що Джемборі — це зустріч скавтів із усього світу. Разом буде їх там кільканадцять тисяч. Знаєте, як це багато?! Житимуть у той час вони в шатрах (ці шагра привезуть зі собою). Ціле Джемборі буде поділене на одинадцять підтаборів. Командант кожного підтабору буде з такої країни, в якій вже колись було Джемборі. Бо досі було десять Джемборі, як знаєте, а це буде одинадцять. А тому, що Джемборі буде на полях Маратону, де колись відбулася ця славна битва між греками та персами, що про неї я вже вам писав, то кожний підтабір буде

мати назву одного із грецьких племен, що боролися в тій битві. Бо так, як у нас були в давнину поляни, деревляни, тиверці, уличі та інші племена, так і в греків були йони, дорійці, спартанці та ще багато інших.

В кожному підтаборі будуть призначені місця для поодиноких делегацій. Там розкладуть вони свої шатра, побудують кухні, вкопають щогли і будуть жити. Варити будуть самі, а Команда Джемборі буде їм видавати на це сухі харчі. А що ж будуть робити? Поза цим, що їх день у таборі буде виглядати так, як звичайно: з молитвою, піднесенням прапору, відпочинками та їдженнями, будуть відвідини в інших таборах і скавти-чужинці будуть приходити до нас. Є звичай, що групи з різних країн влаштовують „чайні прийняття” та запрошують на них чужих скавтів. Там не лиш п'ють чай, але і знайомляться, палять спільні ватри, виводять танки і співають. Звичайно буває при таборі і виставка, і її оглядають гості. При цьому скавти обмінюються відзначками та різними іншими

дрібничками, щоб привезти додому якнайбільше пам'яток. Таких дрібничок матимуть подостатком і наші пластуни, бо вже сьогодні наші пластунки в цілому світі виготовляють дрібні вишивки, гердани, фляконики з українськими vzорами, щоб вони розказували якнайбільшій кількості чужинців про красу наших виробів.

Крім таких маленьких зустрічей, кілька разів упродовж двох тижнів Джемборі, на великій площі зустрінуться всі учасники, на відкриття, святочні дефіляди, велику ватру та зустріч начального Грецького Скавта. Це такий Начальний Скавт, як у нас був Начальний Пластун — недавно померлий наш Сірій Лев. А в Греції є ним син грецького короля — князь Константин.

А хто матиме час і охоту глядіти — на майдані будуть весь час проходити виступи різних скавтів та спортозі змагання. І наші пластуни будуть танцювати у барвистих гуцульських одягах. Та й так буде їх легко пізнати, бо будуть мати сині хустки із жовтою обшивкою та напис „Україна” над кишенею сорочки.

А далі розказуватиму у вересні.

Ваш

Мал. Ірка Савойка

(На мелодію „Не тепер, не тепер по гриби ходити”)

**Був Петрусь, був Івась,
Новаки завзяті,
А в таборі жили
У одній кімнаті.**

**З'їсть сніданок Петрусь
Та й бере „репету”,
А Івась ще із'їсть
Другу та і третю!**

**Братчик знав, що вони
Новаки завзяті,
Тож на стійку післав
Нічкою стояти.**

**Так на стійці стоять,
Вони з палицями,
Аж великий ведмідь
Крадеться кущами.**

**Не злякались його
Новаки завзяті.
Як побачив ведмідь,
Тай став утікати.**

**Де Івась, де Петрусь,
Там втікає лихо,
Як на стійці стоять,
Можна спати тихо!**

НАШ КАЛЕНДАРЕЦЬ

Як бачите, в цьому числі знов аж два календарці, бо „Готуйсь” теж їде на два місяці на вакації та хоче, щоб Ви могли й на вакаціях слідкувати за календарем.

Липень і серпень — місяці таборів, ватер, гор та прогулянок, і тому сестричка Оксанка Вам це все намалювала. Дня сьомого липня припадає свято Святого Івана Хрестителя. Та в той сам час, коли наші предки святкували „Купала”, бо сонце тоді стояло найвище й вони думали, що в той час діються різні чуда, цвіте ніччю папороть (насправді вона ніколи не цвіте так, як інші квіти!) і що тоді можна виворожити собі добру долю. Тому й пускали на воду віночки й слідкували, як вони пливуть. Цей звичай ще часто згадуємо на наших таборах, бо він дуже гар-

ний. Це маєте намальоване біля календарця за липень.

Дня дванадцятого липня згадуємо перших двох Апостолів, Петра й Павла. Дня дев’янадцятого серпня припадає свято Преображення Господнього на горі Тавор (про це Ви певно вчилися на релігії), або коротко називаємо це свято: „Спаса”. В цей день у церкві святять овочі, які саме доспівають. Давніше навіть вважалося, що перед Спасом та посвяченням не слід їсти овочів.

Дня 28 серпня згадуємо Успення Пречистої Діви Марії. Це свято називають теж „Першої Пречистої”, бо опісля приходять дальші свята в честь Богоматері. Та це буде вже після вакацій, коли то Ви з новими силами, відпочивши добре, станете знов до науки. А покищо: Веселих Вам вакацій!!!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

Добрі розв’язки загадки із квітня, а саме назву корабля Чорноморської Фльоти, прислали: новачки **Василько Дусанівський** та **Володько Гайдар** з 23-го Гнізда з Боффало та новачка **Оксана Гуменюк** з роя „Жайворонки” з Монтреалу, Канада. Василько не лиш прислав добру розв’язку, але навіть відбив цілий малюнок корабля та вписав букви на призначених місцях.

Розгадка така:

ВеСла
ТрАса
ЩоГла
СлаВа
БаЙда
ЛоДка
ХмАри
РіЧки
ЛиНва
ХвИлі
ЧаЙка

Разом: САГАЙДАЧНИЙ.

„ПІДСТАВОВИЙ М'ЯЧ У „ЗЕЛЕНОМУ ЯРІ”

Дітройтські новаки „Крилаті” нетерпеливо очікують новацького табору. Ще декілька сходинок в тісних кімнатах домівки, а тоді приготування і... перевірка проби та вмілостей у новацькому таборі в „Зеленому Ярі”.

— Братчику, а які спортові змагання будемо влаштувати? Будемо грати в „бейзбол”?

— Ні, відповідає братчик, у таборі будемо грати не в „бейзбол”, а в „підставовий м'яч”.

— А що це таке „підставовий м'яч”? — питають зацікавлені „Крилаті”.

— „Підставовий м'яч”, новаки, це та сама гра, що й „бейзбол”. Різниця в тому, що, як самі дуже добре знаєте, в нашому таборі говоримо тільки по-українськи, і тому ми будемо грати в „підставовий м'яч”, а не в „бейзбол”.

О! — радіють новаки, що нарешті зрозуміли, — ми будемо грати в „бейзбол”, але вживатимемо українські назви, які приходять у цій грі. І так у цій грі будемо теж уживати чистої української мови!

— Братчику, — нетерпеливо запитує Олег, — як буде по-українськи „говм плейт”, „пічер”?

— А як „бейз”, „фавл бол”, „авт”? — засипали братчика питаннями новаки.

Коли ж запити притихли, братчик пороздавав „Крилатим” картки із виписаними назвами „підставового м'яча”. Кожний новак починає цікаво сам читати.

— Прошу братчика, — питається маленький Ромко, — хто це видумав такі назви?

— Ці назви, Ромку, видумали самі „Крилаті”. Їх вже нема поміж нами; вони вже тепер юнаки.

— Братчику, просимо прочитати ці назви разом з нами, то нам легше буде запам'ятати! — просить Марко.

— Так, так! — хором долучається решта „Крилатих”.

Втихли новаки. По їх зацікавлених личках видно, як дуже ждуть вони, що скаже братчик. Не хочуть прогавити ніодного пояснення. Вони ж так люблять грати „підставового м'яча”!

Гратчик починає: — На картці бачите дві колонки назв: англійську та українську. Перші ви знаєте, а тому зараз станемо порівнювати їх з нашими словами.

А тепер дивіться на картку та повторюйте за мною:

Глав	Рукавиця
Бейз	База
Говм плейт	Домашня тарілка
Пічер	Жбанок
Страйк	Безробіття
Авт!	Геть!

Фавл бол	Фалшивий м'яч
Овтфілдер	Запільник
Інфілдер	Підпільник
Попед ап	Підбитий
Говм ран	Біг у хату
Кечер	Ловець
Пічерс мавнд	Горбок жбанка
Бет	Лилик
Болл	М'яч
Сейф	Безпечно
Беттер	Лиликівець
Плеєр	Грач

— Ой, братчику, як це смішно! Жбанок, лилик! — закликав Марко.

— А певно, що смішно. „Крилаті” навмисне так переклали, щоб було з чого посміятися! — відповів братчик. Ще раз повторимо. А тепер хто опише українськими словами частину гри?

— Я, братчику! — зголосився Юрко. — Коли вже всі грачі зайняли свої місця, **жбанок** кидає м'яч до **ловця** так, щоб **лиликівець** із протилежної дружини не вдарив м'яча **лиликом**. Коли ж він три рази промахне, кажуть йому **йти геть!**

— А я опишу іншу частину гри! — голоситься Ростик. — **Жбанок** кидає м'яч до **ловця**, але **лиликівець** ударяє м'яч, він несесться поза **підпільника** і геть поза **запільників**; і тоді маємо **біг у хату**.

— Я опишу іншу гру! — голоситься Зенко. — І я! — І я! — голоситься із запалом решта новаків. Та час сходин призначений на цю гутірку вже кінча-

ється. Новаки нерado ховають картки та готовляться до наступної точки сходин.

— Братчику, а чи новаки з Лорейну та Віндзору прийдуть до нашого табору?

— А ці з Сент Луїс та з Гері?

Та братчик вже нічого не відповідає, і це знак, що гутірка покінчилася.

А якби хто переходив за хвилину попід домівку, почув би, як всі новаки співають разом пісню: „На вакаційний шлях”.

НА ПРОГУЛЯНЦІ
(Подав Братчик Ірко)

В таборі під час прогулянки новаки побачили на лісовій поляні оленя. Були цікаві приглянутися йому зблизька, тому замаскувалися в лісі, щоб його не сполохати. Новаків було десять, цілий рій. Ану, спробуйте їх відшукати!

ВСІ ЇДЕМО ДО ТАБОРУ!

Новак Олесь Лабунька з Нью Йорку пише:

Свято Чорного моря

Дня п'ятого травня 1963 року відбулося в нас Свято Чорного моря. Такого свята ми, поваки, ще не бачили. Були там дуже гарні точки.

Святкування почалося в десятій годині ранку в великій залі Українського Народного Дому при участі цілої Пластової Станиці.

Ми, новаки сьомого Гнізда „Перелетні Птиці” та 19 Гнізда „Звірі Українських Лісів”, взяли активну участь у святі. Всі ми були одягнені в моряцькі однострої. Був поміж нами і адмірал-новак Андрій Ярош з роя „Соловейки”, кілька старшин, а решта були рядові моряки. Коли прийшла черга на нашу точку, ми вимаршували на сцену, де була приміщена майже правдива гармата. Тут ми заспівали першу строфу маршової пісні „Хлоп'яча мрія”. Новак Василь Рудик із роя „Жайворонки” продеклямував вірш: „Гей, на весла”, а ми, моряки, тихенько гомоніли мелодію початої пісні. Після де-

клямаці ми покінчили співати „Хлоп'ячу мрію”.

Були ще й інші гарні точки, та мені найбільше подобалася остання точка, що її виконував Курінь Старших Пластунів „Чорноморці”. Вони відтворили те все, що діялося дня 29 квітня 1918 року на кораблі „Юрій Побідоносець”, перед тим, як підняли на ньому український прапор, та після цього. Це було дуже цікаво.

На цьому свято покінчилося.

Я називаюся Олесь Лабунька, новак юне орля з роя „Журавлі”, 7-ме Гніздо „Перелетні Птиці”, Нью Йорк.

**

Новак **Андрій Коваль** так описує це саме свято:

Свято моря

Це вперше я був присутній на Святі Українського моря. Влаштували його пластуни Нью Йорку в Українському Народному Домі, в неділю, 5-го травня цього року. Я новак з роя „Тури”, 29-го Гнізда, брав теж участь у відзначенні цієї події. Всі пластуни в одностроях уставилися в великій залі, напроти військового корабля, зробленого з картону. Біля нього стояли на стійці моряки-Чорноморці. Один пластун виголосив промову про Свято моря. Опісля співали Чорноморці, пластунки деклямували вірші про Чорне море та танцювали моряцький танок. На закінчення пластуни-Чорноморці під-

няли, під звуки „Ще не вмерла україна” — синьожовтий прапор.

Новак **Андрій Коваль**

**

Новак **Славко Курчак** з Гемпстеду, Америка, пише нам:

Дорогий „Готуйсь”!

Хочу поділитися з Тобою тією радістю, що її ми пережили в неділю, 21 квітня 1963 року. Того дня в нас, у Гемпстеді відбулося Пластове Свячене для наших Батьків, Приятелів та Гостей, які заповнили залу української католицької церкви до останнього місця.

На цьому спільному Великодньому обіді був з нами о. Парох С. Квартуччі, який посвятив паску та сказав кілька слів до нас. Був і о. Богатюк.

У програмі, що нею заповнили пластуни це свято, брало участь новацтво. Про Христове Воскресення та про наші стародавні Великодні звичаї виголосили вірші новачки: Галя Ломаґа, Марія Зарицька, Оля Ільницька, Оксана Дацків, а з новаків: Дорко Сеншин та Богдан Курчак. Наші юначки під проводом сестрички І. Солтис виводили гагілки.

Дуже гарний був живий образ, який представляв прихід Побожних Жінок до гробу Ісуса.

На цьому святі ми попрощали наших трьох новаків, які перейшли до юнацтва: Славка Плетенецького, Володимира Коваля та М. Вишинську.

„Моряки Української Чорноморської Флотії” — новачки із Нью Йорку відзначають 45-ліття з дня піднесення українських прапорів на кораблях Чорноморської Флотії. Стоять з права до ліва: Степан Ковалів, Василь Рудик, Андрій Рудик, Роман Наум, Роман Юзепів, Юрій Шепарович, Олесь Лабунька, Олесь Мотиль, Михайло Лельо, Борис Черник, Юрій Андрусичин.

На останніх сходах наша делегація від новацтва просила наш Гурток Юначок, щоб вони дали зі свого заробітку з Великоднього Базару якусь частину на Твій пресовий фонд. Наші „Орликівки” дали 5 доларів. Пересилаємо їх цим листом.

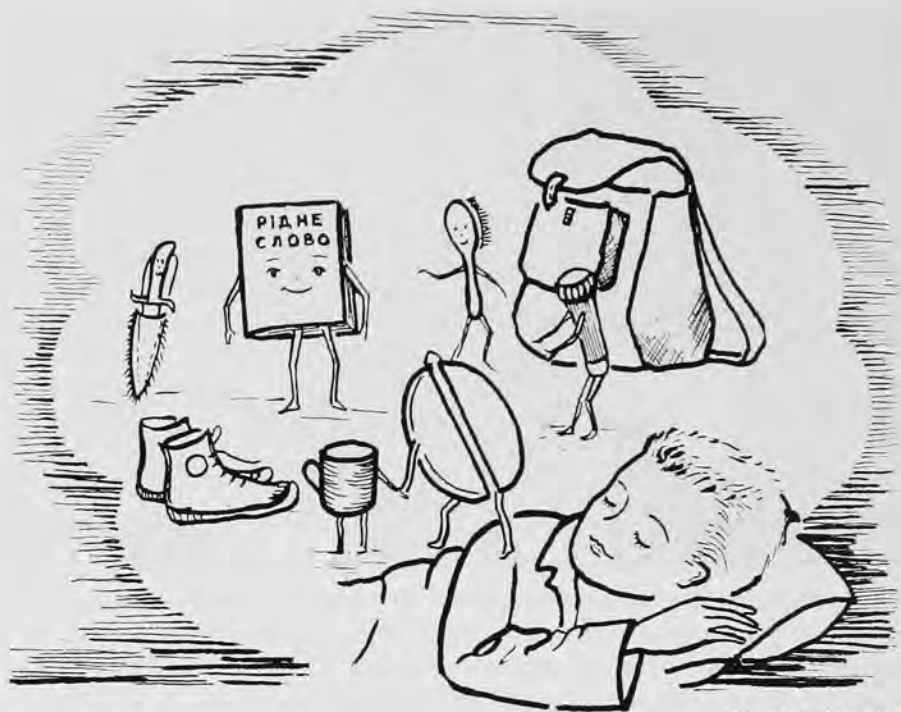
Столи зі Свяченим приготували дуже гарно наші Мами з Пласт-Приятю.

Всі щиро здоровимо „Готуйсь”! Новак юне орля Славко Курчак, заступник рового „Соколят”.

„Готуйсь” щиро дякує за листа і за даток на фонд!

„Готуйсь” дістав листа та світлинку аж з дуже далекої Австралії, де новацтво теж читає його. Тому з радістю поміщує їх:

Ми „брізбенці” приїхали у табір у п'ятницю 21. грудня 1962. Табір мені дуже подобався. У таборі була велика кухня, приміщення першої допомоги і крамничка. Недалеко кухні був великий басейн, а за ним великий, запашний ліс. Там стояли наші шатра. Недалеко від шатер росли високі сосни. Вся трава була завітчана запашними польовими квітками.

Мал. І. Савойка

Спробуйте написати, що бачите на цьому образочку!

Спершу ми роздягнулися і почали трохи порядкувати. Опісля ми повечеряли, а юнаки поставили нам шатро. Ми, новачки, мали шатро спільне з новачками з Канберри. В суботу ми прикрашували табір та приготувалися до відкриття, що було призначене на неділю. Ми збирали свіже сіно, щоб вимостити ним ліжка.

В неділю, 23. грудня ми повставали, помилися, вдягнулися, а тоді відбулося підняття прапора в таборі новачок. Після снідання ми вислухали Службу Божу. Після обіду відбулося від-

криття Зустрічі з нагоди П'ятдесятилітнього Ювілею Пласту. Ми мали підготовану ватру, але було надто сухо і палити ватру було небезпечно.

В сьомій годині ранку ми почули у новацькому таборі свисток, що будив нас. Декілька хвилин після сьомої години ми повинні були стояти перед нашим шатром у спортових одягах. Тоді ми вправляли руханку. Після руханки прибирали шатро. Коли шатро було готове, ми йшли вмиватися. Коли ми помилися, вдягали новацький однострій. Тоді відбувалася спільна

молитва, ми співали Новацьку Пісню та підносили прапор. Тоді теж передавали прапорець чистоти найкраще впорядкованому шатрові. Передягнувшись з однострою, ми йшли снідати.

Після снідання ми відпочивали, а опісля йшли співати з новачками під великими соснами. Десь біля дванадцятої години ми йшли плавати. Ми плавали біля пів години, а потім обідали. Після обіду ми відпочивали: писали листи додому, читали чи розмовляли. У нашому шагрі були: Маруся та я з Брізбену, Ірина, Люба та дві Наталки зі Сестричкою Оленкою з Канберри. Після вечері ми вдягали новацький однострій і мали молитву та спущення прапорів, а потім готовилися до ватри. Якщо не було ватри, ми робили, що хотіли.

Нашу першу ватру мали ми аж в середу, бо до того часу було засухо й небезпечно, щоб не кинулася пожежа. Ми ходили на прогулянку, яка нам усім дуже подобалася. У п'ятницю ми проходили перевірки проб. Наша остання ватра була в суботу ввечері. В неділю 30. грудня було закриття табору і новацький табір здобув загальний прапорець чистоти.

В понеділок, 31. грудня ми вихали з табору під дощем. Я зустрічала календарний Новий Рік з моїми Хресними Батьками, які живуть у Мельбурні. На другий день сіли ми на поїзд, що завіз

нас до Сіднею. У Сіднеї повезли нас до пластової домівки та там нагодували. Пізніше ми поїхали поїздом аж до Брізбену. На станції зустріли нас батьки. Я приїхала до Брізбену повна гарних вражінь, яких я ніколи не забуду.

Новачка **Катерина Калкатино**

**

Новак **Ігор Раковський** із Бронксу біля Нью Йорку, пише нам:

Дорогий „Готуйсь”!

Хочу Тобі розказати про участь нашого Роя „Степові Лиси” із Бронксу в пластовій костюмовій забаві. Новаки з нашого роя були передягнені за морських князів та лицарів. Князенки були: Семен Василишин, Юрій Раковський, Микола Баб'як, Ярको Залуцький, Іван Василишин. Лицарі були: Роман Диба, Ігор Раковський, Орест Халупа, Борис Лонкевич, Василь Мартиняк. На жаль, наш місторосвий, Петро Миськів, не міг прийти, бо захворів. Пластова костюмівка це дуже гарна забава.

Дорогий „Готуйсь”! Ми Тебе ніколи не забувасмо і незабаром знов напишемо до Тебе.

Готуйсь!

Росвий **Ігор Раковський**, Рій „Степові Лиси”, Гніздо „Діти Степу”.

**

Новачка **Наталка Стрілецька** з Монтреалу, що то порадила нам, як приготувати зелену травку на Великдень, пише знов:

Дорогий „Готуйсь”!

Я, новачка жовтодзюб з роя „Жайворонки” та мій брат, роевий роя „Чорні Пантери”, розгадали загадку, що була в числі за березень: (розгадали вони зовсім добре, ще поки дійшло до них число за квітень, де була поміщена розгадка. Там вони могли переконалися, що було добре!).

Я пишу тепер багато листів, до Тебе, Дорогий „Готуйсь”, до Діда Наума в „Українському Голосі” та до мого вуйка в Шикаго. Я хочу здобути іспити вмілості листувальниці та читачки і досі вже прочитала 20 книжок та багато гарних оповідань.

Наталка і Данило Стрілецькі
„Готуйсь” щиро дякує за всі листи. Особливо цікаво буде чи-

тачам читати листа Катрусі з Австралії, де літо припадає тоді, коли у нас зима, і табори відбуваються у грудні, а посуха така, що не можна часом палити ватри. Мило буде теж пізнати морських князенків та лицарів із Бронксу. А ще хоче „Готуйсь” спитати, хто з новацтва ще, крім Наталки з Монтреалу, старається здобути які нові іспити вмілості. Поговорить про це з Вашими Сестричками чи Братчиками, бо таких іспитів є дуже багато і певно котрийсь Ви зумієте здобути; або й більше їх. Раз вже давненько Ви бачили в „Готуйсь” світлину новака, що мав на рукаві аж 12 відзнак за іспити вмілості. А скільки їх у Вас?

ЯГІДКИ „ГОТУЙСЯ”

Влітку виїдете напевно кудись з міста. В таборі чи на хуторах (фармах), будете ходити на прогулянки та в лісі побачите певно різні ягоди. Одні з них добрі, смачні, інших треба вистерігатися. Тому цього разу сестричка Лебідка подала нам кілька різних ягід, а братчик Ірко їх намалював. Подаємо теж і їх назви в англійській та німецькій мові, щоб Ви знали, як зветься ці ягоди по-нашому, коли будете читати про них, чи як хтось чужий буде про них розказувати.

- 1) Суниця — wild strawberry — die Erdbeere
- 2) Полуниця — garden strawberry — die Gartenerdbeere
- 3) Малина — raspberrу — die Himbeere
- 4) Чорниця — blueberry — die Blaubeere
- 5) Порічка — currant — die Johannisbeere
- 6) Агрус — gooseberry — die Stachelbeere
- 7) Ожина — blue raspberrу — die Brombeere
- 8) Журавина — cranberry — die Kranichbeere
- 9) Персик — peach — der Pfirsich
- 10) Ананас — pineapple — die Ananas
- 11) Морозиво — ice-cream — das Gefrorene, das Eis

КМІЩЕНЬ

НЕДІЛЯ	ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			